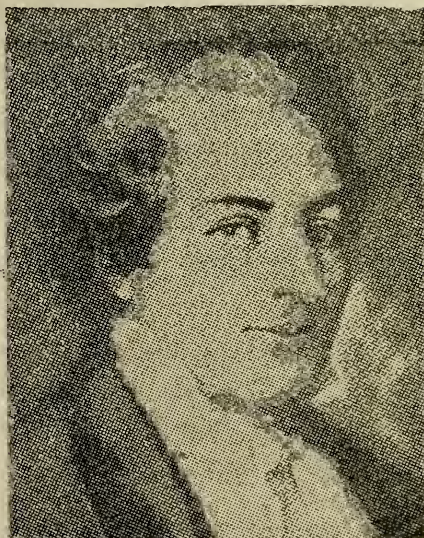

Nr. 2 | Februar 1949 | 98. Årg.

Joseph Smith

Han blev født den 23. dec. 1805 i byen Sharon, Windsor County i staten Vermont. Han var den tredie søn af ægteparret Joseph og Lucy Smith, et fattigt men agtværdigt ægtepar. Han fik det samme navn, som sin far, nemlig

Joseph Smith, et navn, som skulle blive kendt over hele den civiliserede verden »for godt og ondt«.

Hans liv skulle blive rigt på begivenheder af en art, som verden ikke har hørt mage til i flere hundrede år. Han betragtes af mange oprigtige mennesker som et redskab i Herrens hånd til at udføre et arbejde her på jorden, som skulle blive modtaget af mange mennesker, medens mange andre ville hade og bespotte ham. Mange tusinde mennesker respekterer ham og anser ham som et redskab i Guds hånd til at udføre et stort og vidunderligt arbejde.

Guds sande kirke blev organiseret ved åbenbarelse fra himmelen til denne unge mand, da han var 25 år, og den blev organiseret med et medlemstal af 6 personer i året 1830. Endskønt modstanden var meget stærk til at begynde med, er kirken vokset betydeligt, således at den nu har et medlemstal på over een million mennesker.

Joseph Smith har i sin mission optaget indsamlingen af de hellige fra Babylon, tillige med mange andre ting, som er et bevis på det store forberedende arbejde før Vorherre Jesu Kristi anden tilkomst.

Jeg ønsker at vide:

Spørgsmål:

Det er blevet fortalt mig, at børn, som dør, medens de er spæde, må have deres tempelarbejde udført, dersom de skal være i stand til at holde præstedømmet. Er det rigtigt?

Svar:

Nej. Vi udfører ikke tempelarbejde for børn under 8 år, undtagen at besegle dem til deres forældre, dersom forældrene ønsker dette. Børn, som dør, før de er fyldt 8 år, behøver ingen af de andre af evangeliets ordinancer. Det var Herren selv, som satte denne alder som »Ansvarlighedens alder«, men efter denne alder, må dåb og andre ordinancer udføres. Se forøvrigt Pagtens bog 68 : 25—28, 93 : 42.

Spørgsmål:

Kirken har oplysninger angående oprindelsen til den sorte race og ligeledes til den røde race eller Lamanitterne, men har den også lignende oplysninger om den gule race?

Svar:

Oprindelsen til den sorte og den indianske race er forklaret i biblen, som De sikkert ved. Men biblen fortæller ikke noget angående den gule hudfarve.

Spørgsmål:

Jeg hørte engang om et ægtepar, som ikke var viet i templet, og manden var ikke aktiv i kirken. Kan hustruen tage deres børn med til templet og få dem beseglet til sig selv alene?

Svar:

Nej. Børn bliver beseglet til begge forældre, og sådanne beseglinger kan kun finde sted, efter at forældrene selv er blevet beseglet til hinanden.

Spørgsmål:

Hvordan er kirkens lærdom angående kakao og chokolade?

Svar:

Brugen af kakao og chokolade er ikke forbudt ifølge Visdomsordet.

Dansk Udvandring til U. S. A.
tog Fart for 100 Aar siden.

Af Gunnar Hansen

(Fortsat)

Uddrag af en Artikel i Danmarksposten, Juni 1948

mod Vest. Den amerikanske Historiker, Dr. phil. Thomas G. Christensen, citerer et Sted et Brev af en Amerikaner, der i 1850'erne for østgaaende mødte en Emigrantskare af Mormoner (danske) paa Vej mod Vest.

»Det var uden Tvivl det mest sjældne og interessante Syn, som jeg har set i lang Tid. Vi mødte to Kompagnier, et med tredive og et andet med halvtreds Kærrer, og hver havde gennemsnitlig seks Personer. Kærrerne blev i Almindelighed trukket af en Mand og tre Kvinder, dog blev nogle trukket af Kvinder alene. Der var omtrent tre Kvinder for hver Mand og to Tredjedele af Kvinderne var ugifte. Det var den mest brogede Skare, jeg nogensinde har set. De fleste var Danskere med enkelte Vælskmænd, Svenskere og Englændere, og de var i Reglen fra de lavere Klasser i deres Hjemlande. De fleste kunde ikke forstaa, hvad vi sagde til dem. Bag efter Toget var der en hel Mil med lamme, halte og syge. Mange var helt gamle og gik langsomt, støttet af en Søn eller Datter. Nogle var paa Krykker. Nu og da saas en Mor gaa forbi med et Barn paa Armen og to eller tre hængende i Skørterne.

Saaledes gik, Aar efter Aar, henover Prærierne den vældige Strøm af fattige og troende, indtil »Union Pacific« Banen aabnedes i 1869.

De tre Mænd, der mere end nogen andre, har medvirket til Mormonismens Udbredelse og Udvandringen for ca. 100 Aar siden, er Brødrene Hans Christian og Peter O. Hansen samt Dr. Ahmanson.

Hans Christian Hansen, der fødtes i Nyboder den 23. November 1806, drog tidligt til Søs og blev i Ungdommen Baptist. Han sejlede paa Amerika, og her er det, at han i Boston i 1842 kom i Forbindelse med den danske Sømand

Peter Clemmensen, den første Dansker, der har bekendt sig til Mormonismen. Af ham hørte Hansen, »at Gud havde oprejst en Profet til at paabegynde Tidernes Fyldes Husholdning«, og »Aanden vidnede for mig i samme Øjeblik, at det var Sandhed«. Trods Faderens Modvilje veg Hansen ikke fra den nye Tro. Han vilde se Profeten Joseph Smith, der dengang boede i Nauvoo, drog derover og blev sat i Arbejde med at hente Træ til Templet. Herovre oplevede han Mordet paa Joseph Smith og dennes Bror Hyrum. Han saa dem ligge i deres eget Blod. »Jeg er det eneste danske Medlem af Kirken, der har set Joseph Smith og hans Broder Hyrum«, skriver han. H. C. Hansen kom ogsaa med paa den minderige Rejse fra Nauvoo til Saltsøstaden. Han blev nu udnævnt til Missionær. Han døde i Salina i Sevier County i Utah i Oktober Maaned 1890.

Hans Broder, der ogsaa blev vundet for den nye Lære, ankom til København som Missionær i 1850, og sammen med andre fremtrædende Missionærer døbte man i 1850 de første danske Mormoner. Hansen var meget virksom for Udvandring og for Oversættelser af Profetens Skrifter. Han var meget fanatisk troende. Da saaledes Mormonerne i Aalborg blev forfulgte, rejste han i Forklædning derop for at støtte Menigheden. Utrættelig virksom, snart i Amerika, snart i Skandinavien, snart som Missionær og snart som Rejseleder blev han en af Forgrundsfigurerne for den nye Lære og for Emigrationen. I 1853, da han opholdt sig i København, døde hans gamle Far. »Han gik bort«, skrev P. O. Hansen, »med Had i sit Hjerte mod mig og min Mission«.

Spørger man, hvordan det lykkedes og med hvilke Midler, man vandt Proselyter, er det af Interesse at citere Dr. Ahmanson, der senere brød med Mormonismen, men som alligevel er en god, samtidig, historisk Kilde.

Han skriver:

»Det var lige efter Krigen (1848—50) og efter Grundlovens Udstedelse. Der var hjemme en stærk Modtagelighed i alle Sind, en aandelig Opvakthed, ikke blot for politiske, men ogsaa religiøse Spørgsmaal. Særlig rørte Livet sig i

Sekterne, som de foregaaende Aar havde lidt Forfølgelse og Undertrykkelse.

Jeg var ung og begejstret og troede paa alt, hvad der er stort og skønt i Menneskets Tanke, og for disse Stemninger i min Sjæl fandt jeg Tilslutning i en Baptistmenighed, der holdt Gudstjeneste i Hotel »Skandinavien«. Baptisternes Forkyndelse var ny, og Præsten, en Hr. Mønster, var en begavet Mand. Hans Menighed befandt sig i en blomstrende Tilstand. Det var i den, Mormonerne vandt deres første Tilhængere. Hvordan det gik til, skal jeg fortælle Dem.

En Søndag Morgen, som Baptisterne var samlede, saa vi fire Mænd komme ind i Kirken, hvor de tog Plads ved Døren. Vi lagde straks Mærke til dem paa Grund af deres beskedne, næsten ydmyge Andagt. De indfandt sig ofte, gjorde Bekendtskab med Menighedsmedlemmerne og indviede os i en ny Profets vidunderlige Kaldelse og Aabenbaringer. Mange af os, og deriblandt Pastor Mønster, blev stærkt grebne af de fremmedes Forkyndelse. Den sande oprindelige Kirke, lærte de, der var gaaet til Grunde under de første Aarhundreders Kristusforfølgelser. .. Og da intet Præstedømme kan nedstamme direkte fra Apostlene, hvor skulde saa Menigheden komme fra uden fra en ny direkte Aabenbaring? Men det var nu sket. Gud havde besøgt Jorden og igen oprejst en Profet. Hans Navn var Joseph Smith, og baade han og hans Broder, Hyrum, og adskillige andre hellige havde beseglet Læren og den ny Pagt med deres Blod. Profetens Efterfølger var Brigham Young. .... De fremmede Lærdomme blev frugtbar Jordbund i Baptistkirken. .... Man organiserede i Hast en ny Kirke »Jesu Kristi Kirke af sidste Dages Hellige« (Mormonerne). .... »Vi havde Følelsen af, at den hellige Ild, der besjælede de første Kristne, igen var faldet ned paa Jorden og havde antændt vore Hjerter. De fremmede udøvede en uforklarlig Magt paa deres Omgivelser, og jeg blev overtydet om Mormonismens bibelske Sandhed, selvom min Fornuft i lang Tid havde stridt imod«.

Som det gik Dr. Ahmanson, saaledes talrige andre. I de

100 Aar, der er forløbet, har 30.000 Mormoner forladt Danmark og taget Bolig i Staterne. Den første Daab af Mormoner i Danmark fandt Sted i København den 12. August 1850, hvor otte Mænd og syv Kvinder konverterede.

DET NYE ÅR

Så kom det nye år, og med det alle de gode fortsætter og beslutninger for det, som skal komme. Så lover vi os selv, at nu skal det altså være alvor med os, nu vil vi ikke mere være sådan eller sådan, og nu vil vi bestemt tage fat på dette eller hint. Vi er så glade og tilfredse med os selv og er virkelig fast besluttet på at gennemføre planen. Men hvad sker så? 14 dage — 8 — måske mindre, så har vi glemt det hele, og vi lever igen i den samme tummerum som før. Men hvorfor har vi glemt det, og hvorfor glemmer vi stadig i det daglige liv, de gode fortsætter og beslutninger, vi gør os. Ja, måske er der vanskeligheder at overvinde, måske synes vi, det er for besværligt at rette vore fejl, det er mere behageligt at lade det gå, som det kan bedst. Men er det det, i det lange løb? Skuffer vi ikke os selv, når vi svigter? Og skuffer vi ikke andre, andre, som måske netop havde sat al deres tillid til os, og tænkt sig os som forbillede på, hvordan *de* eventuelt ønskede at være? *Een* ved jeg i hvert fald bliver skuffet hver gang, og det er vor himmelske Fader. Jeg tænker tit på, at sæt nu han en dag blev træt. Tænk! hvis han pludselig ville synes, at det var helt håbløst med os, sæt at han også ville glemme det hele — — alle gode fortsætter og beslutninger f. eks. med hensyn til alt, hvad han har lovet os. Det ville vi sikkert synes var meget slemt, men vi spekulerer ikke så meget over det, fordi vi ved, at Herren bærer over med os gang på gang. Mon ikke tanker alligevel sætter sig fast inderst inde i os, at vi skulle være varsomme med vore løfter. Måtte det være een af vore blivende tanker i det nye år, jeg beder i Jesu Kristi navn. Amen.

Søster Thora Clausen.

Kredslærernes Budskab

Fastedagen.

Den første Søndag i Maaneden er det Fastedag. Jo, det ved vi skam godt!

Men kun ca. en Femtedel af Kirkens Medlemmer i Danmark ved, hvad Fastedag er, og hvorledes den bør overholdes. Dette staar klart efter Udarbejdelsen af den aarlige statistiske Rapport, ifølge hvilken hvert Medlem i Danmark gennemsnitlig betaler 29 Øre i Fasteoffer. Det maa sandelig være billigt at leve i Danmark, naar vi kan faa 2 Maaltider for 29 Øre.

Hvad er Fastedagen? For det første er denne Dag til de Helliges aandelige Opbyggelse, idet vor Aand er mere modtagelig og ydmyg, naar vi faster, og derfor har vi netop Vidnesbyrdmøde paa Fastedagen, for at vi paa denne Dag kan faa Lov at takke Herren og vidne om ham.

Paa samme Tid kan vi udføre et Kærlighedsarbejde ved at faste, idet det er vor Kirkes Orden, at vi skal faste fra to Maaltider, nemlig Morgenmaaltidet og Middagsmaaltidet, den første Søndag i hver Maaned. De Penge, der spares ved de to Maaltider, gives paa Fastesøndagen til de fattige.

Vi kan alle regne ud, hvor meget der spares. En Familie paa 4 Personer f. Eks. vil spare mindst 2 Kr. ved Morgenmaaltidet og mindst 6 Kr. for Middagsmaaltidet. Det vil sige, at hver Person i Familien bør betale 2 Kr. i Fasteoffer, og saa er disse Priser endda meget lave. De Medlemmer, der altid har betalt et ærligt Fasteoffer, ved, at de er blevet velsignet paa mange Maader. De har aldrig selv manglet noget, og de vil aldrig komme til at mangle, saalænge de er villige til at ofre for andre.

Har vi Raad til at undvære de aandelige Velsignelser, som Fastedagen skænker os, har vi Raad til at undvære Herrens Velsignelser i det timelige?

»Dersom Du elsker mig, skal Du tjene mig og holde mine Bud, og se, Du skal ihukomme de Fattige,« siger Herren. (P. B. 42 ; 29—30). *Arlin.*

mærkning, at Stammerne skal ledes fra Nord, harmonerer fuldstændigt med Jeremias Ord. (Jer. 16; 14-15) og Kapitel 133 Vers 26-34 i Pagtens Bog. I Sandhed, der maa komme en Tid, da denne store Folkemængde vil komme til Efraims Børn for at modtage deres Velsignelse. Ved deres Komme vil Bjergene skælve; de skal slaa Klipperne, og Isen skal flyde ned. De vil frembære deres rige Skatte til Efraims Børn, fra hvis Hænder de skal modtage de rige Velsignelser, som Evangeliet og dets Ordinancer kan yde dem. Talende om dette har Ældste Orson F. Whitney sagt: »Det hævdes af nogle, at Israels tabte Stammer, som blev bragt i Fangenskab omkring 725 før Kristus, ikke længere er et særskilt Folk; at de kun eksisterer i adspredt Tilstand, blandet med de Nationer, hvor de blev bragt af deres Erobrere, de sejrrige Assyrere. Dersom dette er Sandhed, og at disse Stammer ikke findes uberørte paa det Tidspunkt, da Joseph Smith og Oliver Cowdery modtog Nøglerne til Indsamlingen, hvorfor betonede de da Henvisningen om Ledelsen af de ti Stammer fra Nordenlandene, saa stærkt.

Ligeledes dette, hvorfor var det saa nødvendigt at sige noget særskilt om de ti Stammer efter at have talt om Israels Indsamling fra Jordens fire Hjørner, dersom de ikke var et særskilt Folk? Og hvorfor er der skænket de ti Stammer særlig Opmærksomhed i vore Trosartikler?« (Fra Saturday Night Thoughts, Side 174).

Et andet slaaende Udsagn peger paa dette Fakta, at disse Folk nu er under Forberedelse for deres Tilbagevenden, hvilket erklæres af Profeten Joseph Smith i Konferencen i Kirtland den 3. Juni 1831. Ved denne Konference sagde Profeten, at Johannes Aabenbareren var blandt de ti Israels Stammer, som var blevet ført bort af Salmanaser, Kongen af Asyrien, for at forberede dem for Tilbagevenden fra deres lange Fraværelse. Frelseren bar ligeledes Vidnesbyrd om, at disse Stammer var i en Tilstand som Nephitterne, og at han vilde besøge dem. (3. Neph. 15 : 20 og 16 : 1—4).

»Elijahs Nøgler«.

Andre yderst vigtige Begivenheder er nu ved at blive opfyldt, dette gælder Elias's Komme, samt Moses og Elijah, med Nøglerne fra deres Uddelinger. Vi har gennemgaaet til fulde de Nøgler, som blev givet af Moses, hvilke var Israels Indsamling. Elias's Nøgler har med de specielle Velsignelser at gøre, som blev givet i Abrahams Dage, gaaende ud paa, at alle, som modtog Evangeliet, var talt med blandt Abrahams Sæd og er berettiget til alle disse Velsignelser, som denne værdige Profet paa den Tid fik. Nøglerne til Elijahs Arbejde og Gerning er yderst interessante. Hans Komme var Opfyldelsen af det Løfte, som blev givet af Malakias. Fædrenes Forjættelser skulle plantes i Børnenes Hjerter, saa at i de sidste Dage skulle Børnene gøre det Arbejde, som var forment Fædrene, og af hvilket deres Frelse afhang. Mange Medlemmer af Kirken har troet, at Nøglerne, som blev givet af Elijah, var Nøglerne henhørende til de Døde, og derfor praktiserede Elijah paa sin Tid Ordinancerne med Hensyn til de Døde. Dette er en Fejltagelse. Der var ikke udført noget Arbejde for de Døde af Elijah eller nogen anden Profet før Jesu Kristi Korsfæstelse. De Nøgler, som Elijah holdt, var Nøgler til Beseglingsmagten, ved hvilke alle Ordinancer er sanktioneret og godkendt, og paa hvilke det evige Autoritetssegl er sat. Denne Magt blev udøvet i de tidligste Uddelinger med Hensyn til de levende. Elijah udøvede denne Magt, og vi lærer af Profeten Joseph Smith, at han var den sidste af Profeterne i det gamle Israel, som holdt denne guddommelige Autoritet i dens Fylde. Det var af denne Grund, at han blev sendt til Joseph Smith og Oliver Cowdery i April 1836 for at overlevere denne Autoritet. Siden Frelseren aabnede Døren for de Døde, er denne Magt blevet gyldig for de Døde, som modtager Evangeliet, saavel som for de, som modtager det i denne Verden. Jeg vil ikke gaa i Detailler og gentage Skriftsteder med Hensyn til disse Punkter, men De vil finde dem i Es. 42 : 6—7 og 61 : 1—2, Joh. 5 : 25—26, Luk. 16 : 20—31, 1. Peter 3 : 18—21 og 2. Peter 4 : 6. Svælget, som Frelseren taler om i Historien om Lazarus,

slog han Bro over, da han gik til Aandeverdenen. Dette er gjort meget klart i det Syn, som blev givet Præsident Joseph F. Smith om de Dødes Forløsning. I Forbindelse med Prædiken for de Døde siger Præsident Brigham Young:

»Jesus var den første, som gik for at prædike for Aanderne i Fangenskab, og som havde Nøglerne til Frelsens Evangelium for dem. Disse Nøgler blev overleveret til ham paa den Dag og den Time, da han kom til Aandeverdenen, og med dem aabnede han Frelsens Dør for Aanderne i Fangenskab.«

»Børnenes Hjerter«.

Det vigtige ved Gengivelsen af de Nøgler, som Elijah holdt, omfattede det, at vende Børnenes Hjerter til deres Fædre, og det er klart defineret og let forstaaeligt i det Arbejde, som bliver udført i Dag for de Døde. Ikke alene er Kirkens Medlemmers Hjerter vendt mod deres døde Forfædre, men den samme Indflydelse har Greb i Folks Hjerter i alle Dele af Verden. Der er tusinder af Individer i Dag, der arbejder paa Udførelsen af deres Families genealogiske Arbejde. Dette har været Tilfældet siden Elijahs Komme, og det er et af mest betydningsfulde Tegn paa Tiden. Profeten Joseph Smith kunde ikke af sig selv iklæde sig den Magt til at opfordre Folk hvorsomhelst til at interessere sig for deres Døde og samle deres Slægtsregistre under dyre Udgifter. Før Gengivelsen af disse Nøgler den 3. April 1836 var der ikke nogen særlig Interesse for dette Arbejde i Verden blandt de foregivne Kristne. Hermed en kortfattet Skildring af, hvad der er blevet udført siden da, med Hensyn til dette Arbejde.

Aaret efter Elijahs Komme vedtog Storbritannien en Lov, som fordrede, at alle vigtige Optegnelser blev samlet og anbragt paa tilgængelige Steder. I Aaret 1844 blev New Englands Historiske og Genealogiske Selskab organiseret i Boston, skønt der aldrig førhen var foretaget noget Skridt i den Retning. I 1869 blev New Yorks Genealogiske og Biografiske Selskab dannet. Siden da er der blevet dannet mange andre saadanne Selskaber i mange andre Byer og

Stater, især i de gamle Landsbyer langs med Atlanterhavet, hvor Folk først bosatte sig, da de kom til dette Land. I de senere Aar er der opstaaet Genealogiske Oplysnings-Selskaber for Undersøgere og Samlere i alle Stater lige fra Maine til Californien. Det er kun naturligt, at de første Selskaber af den Slags i Amerika opstod i New England og Atlanterhavsstaterne, for dér er de ældste Landsbyer grundlagt, og dér begynder Familiehistorien i dette Land. Mange af Byerne har ved Lov oprettet Fond til at samle og offentliggøre de vigtige Rekorder for. I de sidste 50 Aar er Organisationer af den Slags ogsaa blevet oprettet i de fleste Dele af England, og dette Arbejdes Aand har krydset Kontinentet og alle Lande, hvorfra de spredte Faar af Israels Hus er blevet samlet. Tusinder af genealogiske Arbejder er blevet fuldført under enorme Udgifter af Enkeltpersoner og Familier. Disse Samlere synes ikke at vide, hvad det er for en Magt, der driver dem til at gøre dette Arbejde. De tror, de gør det paa Grund af en Art Familiestolthed eller for at opfylde Ønsket om at have en Rekord over deres Forfædre. Men bag det altsammen ligger Inspirationen, som kommer fra de gengivne Nøgler, som vender Børnenes Hjerter til Fædrene og Fædrenes til Børnene. En detailleret Rapport over dette Arbejde vil give et meget interessant Bevis, men det kan ikke gøres her.

»*Et fængslende Arbejde*«.

En Herre, en Sagfører i Salem, Massachusetts, som tilbragte det meste af sin Tid med, for egen Regning og uden Haab om at tjene noget, at gøre genealogiske Undersøgelser, fortalte mig i 1902, at han var ved at søge nogle Oplysninger gennem nogle genealogiske Linier, i sine Anstrengelser for at samle alle de Familiers Historie, som kom til Essex før 1600. Han vidste ikke, hvadenten han vilde opnaa at fuldføre Arbejdet eller ej, men han tilbragte mere Tid med dette Arbejde, end han gjorde i sin Sagførervirksomhed. Da jeg spurgte ham, hvorfor han gjorde dette store Arbejde, svarede han: »Jeg ved det ikke, jeg begyndte med det, og nu kan jeg ikke holde op igen, der er noget,

Et vidnesbyrd. *Af Hans Rohde*

»Gud har i hvert menneskes hjerte anbragt en guddommelig gnist, som aldrig helt går ud,« skriver president Reuben Clark, og han fortsætter: »Den gnist kan blive vakt, — den gnist kan blive udviklet og blive smuk.« — Hvorledes blev den vakt, — den guddommelige gnist i os?

Den blev vakt den dag, vores mor eller vi selv første gang lukkede døren op for disse mennesker med det gebrokne danske sprog — disse mennesker, som var rejst tværs over et helt kontinent og Atlanterhavet, blot for at banke paa vor dør! Vor nedarvede danske nysgerrighed bød dem indenfor — vor medfødte diskussionslyst og modsigelsestrang var det første »Velkommen!« Vi ville meget naturligt have forskellen at vide paa folkekirkens tro og deres, og de slog op i biblen — de læste, og de forklarede. »Nej, barnedåben kan De ikke tage fra os. Det er en smuk gammel skik, og desuden står der jo i Det ny Testamente: »Lad de små børn komme til mig, og formener dem det ikke«.« Men missionæren forklarede, og han spurgte, hvor *dåben* blev nævnet! Vi var ham svar skyldig, vi kunne jo ikke finde et sted i biblen om spædbørns dåb. I stedet viste de os, hvor Kristus sagde: »Mig er givet al magt i himlen og på jorden. Gå derfor ud og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem og lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet eder.«

Lidt efter lidt gled vor børnelærdoms korthus sammen, men bag det rejste sig, solidt bygget på biblens egne ord, en rigtig forståelse og en rigtig tro. Vi hørte om en ung mand, endnu ikke rigtig voksen, der søgte sandheden bag hele det gitterværk, lavet af menneskehænder, som omgav bibelens hellige skrift. Vi hørte, i begyndelsen med lidt skepsis, om, hvorledes Joseph Smith, den unge mand, oplevede et synligt svar på sine oprigtige bønner til Gud.

Et lån af bøger gav lange aftener med tro og mistro, men efterhånden, som vi læste og *forstod,* smuldrede mistroen væk, og vi begyndte at forstå den mosaik, der var udbredt foran os. Vi føjede brik til brik, — spørgsmål

opstod og blev besvaret, og efterhånden besteg vi det første trin på vejen opad — vi fik tro på det, vi læste, og tillid til de mennesker, der forklarede os ting, ingen anden havde kunnet give os forklaring på. Passager i biblen, som tidligere havde været en lukket bog, stod klare og tydelige for os. Vi fandt selv nye og forstod dem nu, ord for ord. Biblen var blevet en ven, der gav svar på tusinde spørgsmål, og vi var som søgende ånder, der i 100 år havde været fredlyste og nu endelig havde fået den hvile, vi længtes efter. Den store straffende hånd med den løftede pegefinger forsvandt, og i stedet kom det billede frem af Gud, som Kristus forklarer i biblen. Den lillesøster, der døde, straks hun blev født, var jo *alligevel* kommet op til Gud. Hun var slet ikke fortabt, fordi hun ikke var blevet døbt, og en stor sten faldt fra vor moders hjerte, en navnløs, bitter smerte, hun havde båret i årevis, døde hen med et suk, og en tidligere så hård skal smeltede og forsvandt i taknemmelige tårer.

Vi indså, at der var andet end en eksamen og et universitetsdiplom, der betingede retten til udøvelse af evangeliets ordinancer, og vi forstod, at den dåb, vi havde fået, ikke var nogen dåb i Faderens, Sønnens og den Helligånds navn, at en *dåb* var nødvendig, nu da vi havde kendskab til og kundskab om Guds rette evangelium. Og vi blev døbt på samme måde, som Kristus blev døbt, fordi der står: »—— den dåb, som jeg døbes med, skulle I døbes med.« — Og vi blev døbt ved neddyppelse i vandet, og vi fik håndspålæggelse for den helligånds gave, fordi der står: » — de lagde hænderne på dem, og de fik den helligånd.« Vi *er* døbte, men vi mennesker er små, og vi beder Gud tilgive os, når vi overtræder hans ord og befalinger, og når vi beder af hjertet og lader gerningerne følge vor bøn, så bliver det os tilgivet. Vi har også lært, at tro uden gerninger ikke er af hjertet, og derfor prøver vi på at udføre det, der er os mennesker pålagte, så godt vi formår.

Vi ved, at et hjem står til os hinsides havet, og vi søger det, og nogle af os bliver begunstigede og rejser derover,

rejser, fordi det er os pålagt, og vi har et arbejde at udføre dér for dem, som ikke er mere.

Vi tror, at alle mennesker bør annamme dette evangelium, og vi ved, at Gud vil belønne os, om vi gør det, og om vi lever efter det. Vi er sat her på jorden for at prøves, og vi har fået en fri vilje, så vi selv kan bestemme, om vi vil modtage eller forkaste.

Og vi beder for alle dem, som har hørt det, at de må modtage det, og vi beder for de missionærer, som kommer ud, hvor det endnu ikke er forkyndt, at de må have kraft og styrke til deres arbejde, og vi gør det i Jesu navn, Amen.

En Families Besøg i Salt Lake City for at overvære Konferencen og for at gaa gennem Templet.

Dette er Historien om Ældste og Søster James Henry Watson fra Darlington, Syd Karolina, som fornylig besøgte Salt Lake Tempel for at blive beseglede til hinanden og ligeledes faa deres ti Børn beseglede til sig. Begyndelsen til denne Historie er, hvor mærkværdigt det end kan lyde, en Pakke Tyggegummi.

For nogle Aar tilbage bestemte de daværende Missionærer i Syd Karolina at hjælpe den passive James Watson til at opgive Tobakken, hvilket han saa ofte før havde lovet at gøre. Ved et Tilfælde gav en af Missionærerne ham en Pakke Tyggegummi og sagde til ham: »Tyg paa det i Stedet.« Ældste Watson tilføjer nu, at han har tygget paa Tyggegummi lige siden.

Dette var Begyndelsen til hans Virksomhed i Kirken og til de mange Velsignelser, som er blevet tildelt ham og hans Familie ved Modtagelsen af Evangeliet. Dette er Aarsagen til, at han og hans Hustru og deres ti Børn tog paa den lange Automobiltur til Salt Lake, for der at overvære Konferencen og gaa igennem Templet.

Ældste Watson, der er første Raadgiver i Søndagsskolens Præsidentskab i Darlington Gren, fortæller, at, siden denne Omvendelsesdag, er hans Liv blevet velsignet paa mange Maader. Han ejer nu sin egen Gaard og Automobil, og han er i Stand til at forsørge sin store Familie under gode Forhold. Deres Hjem har altid været et Fristed for Missionærerne, medens Syd Karolina var en Del af de sydlige Staters Mission, og Familien baade klædte og gav dem Husly. Fru Watson, der er Præsidentinde for den kvindelige Hjælpeforening i deres Gren, mødte den første Missionær, efter hun var blevet gift, og hun er ligeledes meget taknemmelig for Evangeliet og er fast knyttet til sin Familie. Hun fortalte, at de havde haft en morsom Tur, og der var ingen, der havde klaget, selv om Pladsen i Bilen var lidt knap. Børnene er i Alderen fra atten Maaneder til enogtyve Aar. En gift Datter kunde ikke komme med Familien, og en Søn, som er død, blev nu beseglet til Forældrene i Templet. Børnenes Navne er Grace, Helene, Georg, Howard, Robert Archer, Jean, David, Daphne, James Mc Iver, Elisabeth, Ben Wesley og William Lewis. Familien er en værdifuld Forøgelse af Darlington Søndagsskole og Præstedømme.

Elisabeth er Sekretær i Søndagsskolen, James er Diakon, Ben Wesley er Lærer og William Lewis er Præst.

Fra Missionsmarken

Hobro holder julefest.

Den 19. dec. præsenteredes et festligt juleprogram af søskende og venner i Hobro gren. Lederen af det nyligt oprettede sangkor, missionær Homer D. Whittier, bød forsamlingen velkommen og udtalte sin glæde over at se saa mange af kirkens venner til stede. Derefter blev et smukt og afvekslende program udført, distriktspræsident Henry Løjborg holdt en gribende juletale, og festen afsluttedes med »Glade jul«, sunget af forsamlingen og koret, og til slut bøn. Der var 35 til stede.

Ellen Johansen.

Julefest i Vejle gren.

Lillejuleaften afholdtes en julefest for børnene, som indledtes med et lille program; derefter kom, til børnenes store fryd, julemanden ind med en sæk fyldt af dejlige ting til dem alle-

sammen. Derefter blev der danset om juletræet, og til slut gik nissefar om bag en fiskedam, og alle havde chance for at fiske nogle rare sager hos ham. Det var en dejlig aften for alle, der var til stede.

W. L. Johnson.

Julefest i Esbjerg ungdomsforening.

Lørdag den 18. dec. havde ungdomsforeningen i Esbjerg arrangeret et lille juleprogram. — Man kunne simpelthen ikke undgå at komme i julestemning, da de yngste bikubepiger i lange hvide kjoler og med brændende lys i hænderne kom ind, syngende: »Her kommer Jesus dine små«. I det gode og afvekslende program var indlagt et kort skuespil »Elsk din næste«, et skuespil, skrevet over en virkelig begivenhed, som fandt sted engang for mange år siden, men som er lige så aktuel i dag. Det blev glimrende udført af skuespillerne, som formåede at få personerne til at stå lyslevende foran os. Efter skuespillet blev der solgt forskellige forfriskninger, som gav et helt pænt overskud til ungdomsforeningens kasse.

— *Aa.* —

KØBENHAVN. Det første fastemøde i det nye år var velbesøgt med 132 til stede, og 31 nåede at bære deres vidnesbyrd. Vi håber, dette gode resultat må bære frugt i hele det nye år!

Ip.

HORSENS. Fredag den 4. December afholdt Den kvindelige Hjælpeforening i Horsens en Bazar. Det blev en Succes, der langt oversteg de mest optimistiske Forventninger. Alene det, at der var 104 til Stede, lovede godt fra Starten.

Bazaren indledtes med et kort Program, hvor flere af Kirkens Medlemmer og Venner deltog, og derefter blev forskellige Varer, der hovedsagelig stammede fra Amerika, solgt. Hverken Købere eller Sælgere blev skuffede. Imellem Indkøbene kunde Publikum købe mange dejlige Forfriskninger ved forskellige Boder, Ting, som alle var skænket og tilberedte af Foreningens dygtige Damer.

Det var helt igennem en dejlig Aften, der tydeligere end mange Ord viser, hvor uundværlig Kvindelig Hjælpeforening er, og at det Arbejde, som der udføres, har Krav paa al mulig Hjælp og Støtte.

K. F. Bjørn.

Vi har erfaret, at der ved ovenomtalte Bazar indkom 974 Kr., og vi kan vist roligt sige, at den lille Gren Horsens gør de fleste af vore store Grene til Skamme. Fortsæt det gode Arbejde,

Horsens! Vi andre maa saa prøve at gøre det lige saa godt som Horsens næste Gang.

AALBORG. Til Fordel for Børnenes Juletræ afholdt Søndagsskolen Fredag den 26. November Kl. 19 en Fest i Ungdomsforeningens Lokaler.

Alt, hvad Salen kunde rumme af unge og lidt ældre Ungdom, var mødt op, ca. 160, og det blev en helt igennem fornøjelig Aften.

Aftenens brogede Program vekslede med Sang, Musik, Skets og Auktioner over forskellige »rare Sager«, som var skænket af Kirkens Medlemmer, tillige med lækre Desserter. I de tilstødende Lokaler var der Biografteater og Fiskedam, hvor man formedelst en ringe Sum kunde faa Lov at deltage.

I økonomisk Henseende var Resultatet fint, og den gode Aften sluttede med »Pris Gud, fra hvem hvert Gode kom«, og Taksigelse ved Distriktspræsident Henry Løjborg.

Chr. Johansen.

Daab:

AALBORG: Den 12. dec. blev følgende døbte: Lars Louis Christensen blev døbt af Herman Larsen, haandsp. af Christian Johansen. Ingrid Osberg Jensen blev døbt af Arno Bukke, haandsp. af Willis C. Petersen. Niels Christian Lindquist Jensen blev døbt af Christian Johansen, haandsp. af missionær Lyle Petersen. Charlotte Amalie Andersen Jensen blev døbt af Christian Johansen, haandsp. af missionær Lloyd Feldsted. Christian Jensen blev døbt af Christian Johansen, haandsp. af missionær Keith Petersen. Inger Klitgaard Jensen blev døbt af Børge Klitgaard, haandsp. af distriktspræsident Henry Løjborg. Ellen Johansen blev døbt af missionær Homer D. Whittier, haandsp. af missionær Dean Salvesen. Helmer Egeberg Johansen blev døbt af Christian Johansen, haandsp. af samme. Helmuth Larsen blev døbt af Herman Larsen, haandsp. af missionær Willis C. Petersen. Signe Marie Jensen Reuter blev døbt af missionær Richard Fielding, haandsp. af missionær Robert M. Christensen. Villy Elenius Sørensen blev døbt af missionær Glen Marcussen, haandsp. af samme. Anna Marie Cecilie Nielsen Sørensen blev døbt af missionær Glen Marcussen, haandsp. af missionær Lawrence Fish. Den 2. jan. 1949 blev følgende døbte: Petrea Martha Pedersen Kjærgaard blev døbt af missionær Richard Fielding, haandsp. af missionær Robert M. Christensen. Inga Petrea Larsen Hansen blev døbt af missionær Glen Marcussen, haandsp. af missionær Lawrence Fish. Hedy Hansen blev døbt af missionær Glen Marcussen, haandsp. af missionær Benjamin Andersen. Johan Christian Bukke blev døbt af Arnold

Bukke, haandsp. af missionær Robert M. Christensen. Astrid Bothilde Kathrine Frederiksen Bukke blev døbt af Arnold Bukke, haandsp. af missionær Lyle Petersen. Ejdelis Paula Ulrica Christensen Nielsen blev døbt af Charles Madsen, haandsp. af missionær Grant A. Stucki. Ketty Margrethe Jensen Olsen blev døbt af Christian G. Christensen, haandsp. af missionær Willis Petersen. Ingerlise Christensen blev døbt af Christian G. Christiansen, haandsp. af missionær Grant A. Stucki. Anne Michael Giessing blev døbt af Arnold Bukke, haandsp. af Holger Jørgensen. Søren Christian Hansen blev døbt af missionær Glen Marcussen, haandsp. af samme.

ESBJERG: Den 1. jan. 1949 blev Frank Evan Sørensen døbt af missionær Dean L. Maughan, haandsp. af Johs. A. Sørensen.

KØBENHAVN: Den 21. nov. blev Klara Hilda Skiby døbt af missionær La Mar Nef, haandsp. af Enoch Andersen.

ODENSE: Den 10. dec. blev Erik Richard Sthisen Thomsen døbt af Lloyd E. Nielsen, haandsp. af Olaf P. Miller.

Vi ønsker de nye søskende til lykke og velkommen i kirken.

Velsignelser:

AALBORG: Den 19. dec. blev Villy Elenius Sørensen og Anna Marie Hansens søn, John Arles Sørensen, født den 6. maj 1942, velsignet af missionær Robert M. Christensen. Samme dag blev samme ægtepars anden søn, Per Arles Sørensen, født den 22. april 1945, velsignet af missionær Glen Marcussen.

KØBENHAVN: Den 5. dec. blev Walther Møller Knudsen og Ruth Speiemanns søn, Per Møller Knudsen, født den 8. febr. 1946, velsignet af Harry Petersen. Samme dag blev samme ægtepars lille datter, født den 25. sept. 1948, velsignet af Harry Petersen og givet navnet Anne Møller Knudsen. Samme dag blev Ejler Valentiner og Anastasia Elisabeth Ippolitows to børn, Karen Margrethe Valentiner, født den 21. febr. 1944, og Niels Erik Valentiner, født den 25. nov. 1945, velsignet af henholdsvis grensforstander Chr. Madsen og missionspræsident Alma L. Petersen.

Ordinationer:

AALBORG: Den 3. jan. 1949 blev følgende ordineret: Chr. Jensen blev ordineret til diakon af Verner Andersen. Niels Chr. Lindquist Jensen blev ordineret til diakon af Rudolf Løjborg. Helmer Egeberg Johansen blev ordineret til diakon af Chr. Johansen. Egert Larsen blev ordineret til diakon af John B. Christensen. Herman Chr. Larsen blev ordineret til præst af Chr. Johansen.

Forflyttelser:

Den 16. dec. blev følgende missionærer forflyttede: Quincy M. Jensen fra Køge til Fredericia. Kendal J. Ray fra Køge til Odense. Hal A. Ludlow fra København til Løgstør. Benjamin Andersen fra København til Løgstør.

Missionærankomster:

Den 16. dec. ankom følgende missionærer: Richard C. Jensen, Montepelier, Idaho, beskikket til at arbejde i København. Rulon N. Jørgensen, Parma, Idaho, beskikket til at arbejde i København. Verl H. Petersen, Grover, Wyoming, beskikket til at arbejde i Odense. Gilbert R. Tronier, Salt Lake City, beskikket til at arbejde i Aalborg.

Afløsning:

Den 28. dec. blev Dell H. Bosen hæderligt afløst fra sin mission, efter sidst at have arbejdet i Fredericia.

Emigrationer:

AALBORG: Den 5. jan. 1949 emigrerede følgende til Salt Lake City: Anders Bolinius Nielsen, Krista Karla Nielsen og Marie Sofie Norma Nielsen. Samme dag emigrerede følgende til Canoga Park, Californien: Ingeman Holm Bendtsen, Mary E. Sandberg Bendtsen, Jane Hanne Bendtsen.

ESBJERG: Den 28. dec. emigrerede Amdiane Christiansen til Ogden, Utah.

KØBENHAVN: Den 28. dec. emigrerede Poul Chr. Tidemann Petersen og hans hustru, Lilly H. Tidemann Petersen til Payson, Utah. Den 5. jan. 1949 emigrerede følgende til Salt Lake City: Marius V. H. Christensen, Ellen J. Bisbjerg Christensen, Jytte Bisbjerg Christensen, Klara Karlsson Nielsen, Emil Jensen, Margrethe N. Jensen.

INDHOLDSFORTEGNELSE:

SKANDINAVIENS STJERNE, Organ for Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.
Ansvarshavende Redaktør: Alma L. Petersen, Priorvej 12, København F.
Klostertrykkeriet - København